

TANE

JUSSI SUOMELA

TANE

Kiitokset Saijalle, Annelle ja Sadulle.

Jussi Suomela

TANE

© 2025 Jussi Suomela

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9451-7

P I L V I

Seurailin alati siirtyvää auringonsäteiden muodostamaa kuviota huoneeni seinällä. Olin ollut valveilla jo kauan pyörien levottomana sängyssäni. Odotin, ja samalla pelkäsin, puhelimeni herätyskellon kilisevää kalinaa.

Herätykseen asti olisin turvassa vanhassa tutussa todellisuudessa, mutta kellon soidessa uusi aika alkaisi eikä paluuta enää olisi. Tätä aamua olin odottanut pitkään sekä hartaasti tuntemuksien poukkoillessa kauhunsekaisesta paniikista aina hurmioituneeseen euforiaan.

Aivan liian pian kello varoitti aikeistaan tärisyttämällä ensin yöpöytäni. Se aloitti ilkeän pirinänsä vasta muutaman sekunnin kuluttua kuin valmistaen uhrinsa alistumaan kohtaloonsa. Kuuntelin hetken sen epäviireistä kalkatusta ja käännysin vastentahtoisesti vaientamaan kimeän kilinän.

Hiljaisuus tuntui rauhoittavalta, mutta en siitä huolimatta pystynyt estämään palan nousemista kurkkuuni. Pakotin itseni ylös ja tein joka-aamuiset venyttelyrutiinini välittämättä etovasta olostani. Puin illalla silittämäni siististi laskostetut vaatteet ylleni ja katsoin itseäni peilistä. Omasta mielestäni näytin hyvältä sekä valmiilta aloittamaan lukion ensimmäisen luokan.

En valitettavasti ollut suosittu ikäisteni keskuudessa, vaikka olin mielestäni ihan mukiinmenevä tyyppi. En ymmärtänyt miksi minusta ei pidetty, sillä kukaan ei ikinä opastanut käyttäytymään oikealla tavalla tai kertonut mitä tein väärin. Se kyllä kerrottiin useasti, ettei minusta pidetty, mutta syy mielipiteeseen pysyi aina sen laatijalla.

Olin ehkä hieman outo ja sen pystyin aivan hyvin myöntämään sekä itselleni että kanssaihmisilleni. Huomasin monesti, etteivät ajanviettotapani kiinnostaneet muita saman ikäluokan nuoria ja sen vuoksi olinkin tottunut olemaan suurimman osan päiväistäni yksin. Ei se minua niin suuresti häirinnyt, jos muut jättäisivätkin minut vain omiin oloihini. Silloin olisin enemmän kuin tyytyväinen, mutta eihän se ikinä niin mennyt. Aina jonkun piti ilmaista joko sanoilla tai teoilla, etten ollut suosittu.

Avasin sälekaihtimet ja päästin elokuun auringon huoneeseeni. Pölyhiukkaset leijailivat joka paikassa, vaikka olin juuri edellispäivänä tehnyt suursiivouksen koulun alkamisen kunniaksi. En pitänyt siivoamisesta, mutta pidin siitä, että oli siistiä. Se näkyi niin huoneessani kuin omassa pukeutumisessanikin.

Tarkistin vielä kerran, että kaikki tarvittavat tavarat olivat repussani säntillisesti oikeisiin lokeroihin järjestettyinä. En halunnut jäädä yhdenkään opettajan silmätikuksi heti ensimmäisestä päivästä alkaen vain sen tähden, etten ollut varmistanut kaiken tulleen pakatuksi.

Petasin sänkyäni ja pitkien viimeistelyjen jälkeen istahdin jalkopäähän sen sinivalkoraidallisen päiväpeitteen päälle. Oli vielä armonaikaa jäljellä ennen kuin piti lähteä koulumatkalle ja kulutin sen pyörittelemällä peukaloitani hermostuneena.

Olin herännyt liian aikaisin, sillä en voinut mitenkään olettaa, ettei aamupalan syömisestä tulisikaan tällä kertaa yhtään mitään. Se oli omituista, sillä yleensä söin kuin hevonen. Minulla oli nälkä aamusta iltaan ja kelpuutin lähes kaiken, jota ravinnoksi pystyi kutsumaan. Hyvä ruokahaluni ei valitettavasti näkynyt ulkomuodossani millään lailla, sillä olin sekä lyhyt että laiha. Se oli huono yhdistelmä jo valmiiksi porukasta poikkeavalle.

Hermostunut katseeni vaelsi kehystettyyn valokuvaan huoneeni hyllyllä. Olin siinä ehkä enintään viisivuotias. Äitini otti sen, koska tilanteessa oli kuulemma jotain kuvauksellista. En sitä silloin kai ymmärtänyt, mutta nyt olen samaa mieltä.

Kävelen kuvassa pitkin kotikatuani varpaisiini tuijottaen. En muista itse tapahtumaa, mutta tunnistan kadun omaksemme sen tutuista rakennuksista sekä valtavista kuusipuista. Meillä oli tapana käydä äidin kanssa iltakävelyillä ennen iltapalaa ja tämä oli varmasti yksi niistä kerroista.

Palaan näihin vanhoihin aikoihin vähän väliä, vaikka en oikeasti edes muista niistä mitään. Olen kiitollinen äidille tämän pienen hetken ikuistamisesta, sillä lapsuuteni mielikuvat ovat rakentuneet sen varaan.

Eräs muistoistani on nämä iltaiset kävelyt äidin kanssa kahdestaan pitkin idyllisen asuinalueemme rauhallisia katuja. En ole varma ovatko reippailut vain mielikuvitukseni tuotetta ja kuvan kerta jäänyt ainoaksi, mutta en anna epäilyn laimentaa muistojen luomaa hyvääolontunnetta.

Ennen kuvan ottamista äitini ilmeisesti käveli jonkin matkaa edessäni. Hän oli ehkä kääntynyt hoputtamaan minua ja nähnyt tilanteen taiteellisuuden. Minä yksin autiolla kadulla valtavan kokoisen mustan sadepilven kohotessa synkästi takaani kuin uhoten pimeää voimaansa.

Äidin mielestä kuva oli niin hieno, että hän teetti siitä valokuvan ja antoi yllätyslahjaksi eräänä arkisena maanantai-iltana. Hänelle se oli ainoastaan hieno kuva, mutta minulle se oli jotain vallan muuta. En sitä vielä silloin tietenkään tiennyt, mutta nyt se on tärkein esineeni päällä maan. Pelkään pyyhkiväni siitä pölyjä niin usein, että se katoaa olemasta. Katselen sitä aina, kun tarvitsen voimaa, olen allapäin tai ahdistunut. Voimatauluni toimii yhtä lailla myös silloin kuin olen iloinen tai toiveikas. En ole vielä kohdannut mielialaa, johon se ei vaikuttaisi eheyttävällä tavalla.

Äiti poistui pian kuvan antamisen jälkeen. Se on nyt muistoni hänestä, vaikka siinä on vain oma kuvani. Äidin lähdettyä elämästäni minä aloin muuttua. Ei muutos heti tapahtunut, mutta vuosien kuluessa käperryin yhä enemmän omaan kuoreeni, ja minulla oli koko ajan vähemmän kavereita seuranani. Ei se tavallaan haitannut,

sillä en ollut sosiaalinen luonteeltani eikä yksinäisen tarvinnut sopia asioista muiden kanssa.

Oli minulla vielä yksi ystävä ja muutama kaverikin jäljellä. Tutustuin ainoaan ystävääni heti ensimmäisenä kesänä, jolloin muutimme tänne rauhalliselle pientalojen täyttämälle alueelle metsän keskelle.

Hänen nimensä on Suvi ja hän on minun paras ystäväni vieläkin. En ole varma olenko minä hänen, mutta hän on minun. Suvi nimittäin aloitti lukion jo viime vuonna ja uudet kuviot vetävät häntä puoleensa pelottavalla voimalla. Kyllä me vieläkin olemme viettäneet aikaa yhdessä, mutta paljon harvemmin kuin ennen.

Olen hieman huolissani viimeisen ystäväni menettämisestä, sillä hänestä on tullut minulle tärkein asia maailmassa. Äitini antaman kuvan jälkeen tietysti, ja tietysti äidin itsensä. Mutta äiti ei ole enää täällä. Ei hän siis kuollut ole, mutta ei hän ole täällä minun kanssani. Suvi on nyt tärkein ja oikeastaan ainoa läheinen, joka minulla on jäljellä. Isä asuu kanssani, mutta hän on jopa oudompi kuin minä. Ja eri tavalla, joten me emme ole paljon tekemisissä.

Vilkaisin kelloa todetakseni aikaa olevan vielä ruhtinaallisesti jäljellä. Nousin ylös sängynlaidalta ja kävelin huoneeni toiseen päätyyn järjestelemään itse kasattuja pienoismallejani.

Kokoelma oli mielestäni upea ja oli sääli, ettei kukaan paitsi Rita ollut nähnyt sitä ennen. Hän tietenkin kehui sen maasta taivasiin, mutta uskoin siinä olleen hippunen puolueellisuutta.

Suvi oli Ritan lisäksi ainoa, joka oli ikinä vierailut huoneessani, mutta hänen huomionsa ei niinä kertoina keskittynyt kokoelmaani, vaan lukuisiin muihin silmäkulmia nostattaviin yksityiskohtiin omalaatuisessa huoneessani.

Erikoinen luonteenlaatuni yhdistettynä vapaa-aikaan sekä runsaaseen kuukausirahaan poikii ilmeisesti tämän kaltaisia lopputuloksia. Olen itsekin todella ylpeä ainutkertaisesta luomuksestani ja palaisin halusta esitellä sitä vieraille.

Pienoismallikokoelmani valtaa ainoastaan murto-osan suuresta huoneestani ja vähintään yhtä mahtava on villin lännen maisemiin sijoittuva junaratani sekä luonnollisen kokoinen Darth Vader nukkeni.

Eniten pidin kuitenkin led-valoja täyteen upotetusta katostani, jonka saan muodostamaan minkä tahansa tähtikuvion internetin rajattomasta valikoimasta.

Se ei silti mitenkään kalpene erikoisikkunalleni, johon pystyn heijastamaan lähes minkä tahansa kuvion tai maiseman. Iltaisin ikkunassani loistaa useimmiten takkatuli, mutta päivisin pidän sen tavallisena lasina ja ihailen paratiisimaista takapihaamme.

Lopetin pienoismallien järjestelyn ja kävelin ikkunan viereen korotetulle nojatuolille, jossa vietin usein aikaani katsellen takapihan antaumuksella hoidettuja istutuksia.

Olin jo heinäkuun puolesta välistä asti toivonut, että Suvi kävelisi kanssani uuteen kouluun ikään kuin turvaksi, vaikka en minä turvaa tarvinnut. Olin tottunut tulemaan toimeen omillani, mutta olisi vain ollut niin kovin mukavaa kulkea kaverin kanssa samaa matkaa.

Tarkemmin ajatellen olisi ehkä pitänyt soittaa Suville ja kysyä matkaseurasta. En kai vain väärän vastauksen pelossa ollut uskaltanut. Oli varmasti mukavampi elää toivossa kuin saada selville epämiellyttävä totuus, joka olisi tällä kertaa toteutunut torjumisen muodossa.

Lapsuuden ihastusten sanotaan haihtuvan kuin savuna ilmaan, mutta niin ei tapahtunut omalla kohdallani. Kun ymmärsin olevani poika ja Suvin tyttö, olen ollut korviani myöten rakastunut häneen eikä se tunne ole ainakaan tähän päivään mennessä haihtunut mihinkään. Suvi ei tietenkään tiedä tästä mitään, mikä on taas yksi asia, joka olisi pitänyt kertoa. Uskallus ei vain ole ikinä riittänyt ja ruoskin itseäni päivittäin pelkuruudestani.

Nousin pehmeän laiskalinnani suojasta ja suunnistin suorinta tietä hyllykölleni hakemaan turvaa kuvastani. En ollut varma oliko kuva ainoastaan kuva, sillä väittäisin näkeväni siinä jonkinlaisen

ennustuksen ja olen keksinyt erilaisia tulkintoja riippuen omasta mielentilastani.

Yhdessä niistä pilvi yläpuolellani on kuin suojelusenkelini, joka kaitsee ja tasoittaa kuopat tieltäni. Useimmiten kuitenkin näen mustan pilven uhkaavana valmiina hyökkäämään pienen ja heikon kimppuun. Raukan, joka vaeltaa yksin suuressa maailmassa vailla aikuisen turvaa.

Yritän olla ajattelematta jälkimmäistä sen ahdistavan tunnelman vuoksi ja keskittyä valoisampiin ajatuksiin. Aina se ei vain onnistu ja pahin mahdollinen tapahtumien kulku hiipii pilaamaan mielenrauhani.

Asetin kuvan takaisin hyllylle ja vakuutin itselleni kaiken menevän hyvin. Hyviä asioita tapahtuu, kun niitä vain kutsuu luokseen ja uskaltaa luottaa korkeampaan voimaan.

Tällä kertaa en ehkä kutsunut pelastusta riittävän tehokkaasti, sillä aamu oli juuri luisumassa kohti katastrofia. Huomasin kauhukseni kellon käyneen salakavalan nopeasti ja aikatauluni räjähtävän käsille. Minulle kävi usein tällä tavalla, että jäin harhailemaan ajatuksiini ajantajun hävitessä kokonaan. Aika vain kului, kunnes olin auttamatta myöhässä jostakin sovitusta.

Juoksin alakertaan tervehtimään isää, joka jo pelasi tietokoneellaan. Oli ehkä pelannut koko yön niin kuin useimmiten teki. En katsonut tarpeelliseksi paheksua hänen toimintaansa, vaan ilmoitin lähteväni ja palaavani kotiin heti koulun jälkeen. Isä sanoi jotain, josta en saanut selvää ja käänsi katseensa takaisin vilkkuvaan monitoriin. Haikein mielin suljin oven ja lähdin kohti uutta vaihetta elämässäni.

Väistin reiän kotikatamme asfaltissa ja tervehdin omissa ajatuksissaan ruohoa leikkaavaa naapurin miestä. Hän pujotteli omenapuiden väleissä, mutta sammutti leikkurinsa ja toivotti minulle hyvää ensimmäistä koulupäivää.

Ihmettelin miten hän tiesi koulujen alkavan tänään. Emme me tuntenee toisiamme, vaan ainoastaan tervehdimme katseiden kohdatessa, niin kuin hyvien naapurien tulee tehdä.

Yritin kävellä mahdollisimman nopeasti, sillä en missään tapauksessa halunnut myöhästyä. Pyörällä ei olisi edes kiire, mutta en koskaan polkenut. En tiedä miksi, mutta en jostain syystä pitänyt siitä. Epäilin kaatuneeni joskus pahasti ja siitä syntyneen trauman takia pyörä oli jäänyt autotalliin nurkkaan.

Se oli harmillista, sillä ei tehnyt hyvää joukkoon sopeutumiselle kaikkien muiden ajaessa kilpaa puistoon. Minä saavuin kaikkialle yleensä vasta muiden jo tehdessä lähtöä jonnekin muualle. Siis silloin joskus, kun minulla vielä kavereita oli. Ehkä joidenkin kohtalo oli olla yksin eikä kirjoitetulle mahtanut yhtään mitään. Niin minä epäonnistumiseni itselleni selitin.

Korjasin reppuni asentoa, joka tuntui oudon kevyeltä ennen ensimmäistä koulupäivää. Tietenkin, olihan kirjat vielä saamatta. Olin tottunut kantamaan painavaa reppua ja useimmiten kuljetin ylimääräisiä kirjoja tehdäkseni repun riittävän raskaaksi.

En tiedä miksi, mutta tuntui järkevältä koulia itsensä riittävän vahvaksi kantamaan painavaa reppua. Jokin käski minun tehdä niin ja minä tein.

Siirryin pyörätieltä metsäpolulle, mikä tekisi matkani lyhyemmäksi sekä mielenkiintoisemmaksi. Hyppelin ketterästi kivien ja kantojen yli eivätkä huolet painaneet enää kapeita hartioitani. Olin kuin kotonani metsässä ja pidin itseäni onnekkaana asuessani kivenheiton päässä suuresta korvesta.

Olin varma, että vietin enemmän aikaa metsässä kuin kukaan ikätoverini. Olen äitini ottamasta kuvasta lähtien tutkinut näitä maastoja, etsinyt kaikki kallionkolot ja autiotalat, purot ja suonsilmäkkeet. Tunnen tämän metsän kuin omat taskuni ja rakastan sitä ehkä jopa enemmän kuin oikeaa kotiani.

Hyppäsin ojan yli takaisin pyörätielle ja varmistin tien olevan vapaa alamäkeä kiitävistä maastopyöristä. Jäin tien reunalle solmimaan auenneen kengännauhani ja kuulin pian takaani tuttuakin tutumman äänen.

– Moi Taneli, iloinen ääni kutsui minua. Varmasti ymmärrätte, ettei tuollainen nimi ollut hyväksi jo muutenkin sosiaalisesti rajoittuneelle pienikokoiselle ja aralle pojanraasulle.

Yritin saada ihmiset käyttämään Tanelin sijaan Tanea ja jotkut niin tekivätkin, mutta ei tämä yksi. Hän ei ollut ikinä ymmärtänyt perusteluja pyynnölleni, sillä nimellä ei kuulemma ollut minkäänlaista merkitystä.

Olin yrittänyt selittää sen varmasti olevan juuri niin, jos näyttää tuolta. Jos taas näyttää tältä, niin merkitys on suurempi kuin kauniit ja komeat kykenivät edes aavistamaan.

Suvi ei sitä uskonut, vaan oli ottanut tavakseen tökkiä minua päähän selittäen korean ulkokuoren merkitsevän häviävän vähän ja kauneuden olevan loppujen lopuksi täällä sisällä.

En vaivannut Suvin kryptisillä vertauskuvilla päätäni sen enempää, vaan kiitin jotakin suurempaa voimaa toivomukseni täyttämisestä ja käännysin kohtaamaan parhaan ystäväni, sekä elämäni rakkauden, oli se kuinka yksipuolista tahansa.

Olin iloinen enkä ymmärtänyt miksi aina epäilin Suvia. Ei hän ollut koskaan antanut siihen aihetta, vaan vaikutti aina vilpittömän iloiselta tavatessaan minut eikä tämä kerta tehnyt poikkeusta.

– Moi! Mitä kuuluu, hän kysyi saatuaan minut kiinni ja halasi minua tuttavalliseen tapaansa. Pidin siitä niin kovasti, etten olisi halunnut päästää irti.

– Kiitos! Ihan hyvää, vastasin lyhyesti ja Suvi jäi hymyilemään kysyvästi. – Jännittääkö, hän kysyi pieni virne kasvoillaan. – Ehkä vähän, vastasin yrittäen vaikuttaa itsevarmalta.

Lähdimme kävelemään alas metsän halkaisevaa hiekkaista pyörätietä Suvin jatkaessa juttelemista minunkin puolestani. Hän kyseli kuulumisiani ja antoi neuvoja tulevan opinahjoni käytännöistä.

Suvin huolenpito teki mieleni raukeammaksi ja rakastin olla hänen seurassaan. Suvi oli aina hyvällä tuulella enkä muista hänen murjottaneen ikinä mistään. Hän kai piti elämästä ja elämä hänestä.

– Mikä on? Olet jotenkin tavallistakin hiljaisempi, Suvi kysyi hetken kuluttua. – Ei kai mikään, vastasin välinpitämättömän neutraalisti.

– Ihan oikeasti! Haluaisin tietää, hän kysyi uskomatta itsevarmaksi naamioitua vastaustani. – Onko sinulla kaikki hyvin, hän jatkoi uteluaan hieman huolestuneena.

Olisin halunnut Suvin ymmärtävän, kuinka paljon kaipasin hänen seuraansa joka ainut päivä. Halusin epätoivoisesti saattaa Suvin tietoisuuteen, kuinka kiduttava ikävä oli raastanut sisintäni koko erossa viettämämme kesän ja kaipuu ainoastaan paheni näiden harvojen kohtaamisten aikana.

Samaan aikaan ymmärsin Suvin haluavan elää omaa elämäänsä enkä aikonut epätoivoisesti takertua toiseen ihmiseen. Totuuden nimissä paloin halusta liimautua Suvin kylkeen kiinni, mutta pelkäsin sen ajavan hänet luotani lopullisesti

Päätin rohkaistua ja sanoa sanottavani, mutta aloittaessani tunnustukseni kuulin pahaenteisen pörinän takaamme. Ei mennyt silmänräpäystäkkään, kun yksi aikakautemme vitsauksista pärähti paikalle tuulisipään lailla.

– Hyppää kyytiin, kuulin moottoriratsun avonaisesta ikkunasta ja Suvi katsoi minua kysyvästi. – Taidan kävellä Tanelin kanssa, Suvi yllättäen vastasi ja sai odotukseni taivaisiin.

– Ai tuonko kanssa vai, Suvin poikaystävä kysyi halveksivasti korvia särkevän basson säestämänä. Kai se nyt osaa itsekkin kävellä. Hyppää kyytiin nyt, hän kehotti ja taputti istuinta vierellään.

– En taida, Suvi epäröi ja katsoi minua uudestaan kuin lupaa pyytäen. Näin Suvin silmistä, kuinka kovasti hän halusi hypätä katukiihtäjän kyytiin, joten päätin olla ritarillinen.

– Mene vaan! Minä tulen perästä, kehotin vastentahtoisesti ja tyydyin pelkurinosaani lausumatta vastalauseen tapaistakaan.

– Oikeastiko? Olet paras, Suvi kiljahti ja hyppäsi kuljettajan viereen halaten tätä ennen liikkeelle lähtöä.

Pakokaasun haju jäi leijaillemaan vielä pitkäksi aikaa metelin kaikottua ja purin hammasta yrittäessäni kestää häviön aiheuttaman

katkeruuden kirvelyn. Pudistelin tarpeettoman nopean kiihdytyksen heittämät ravat vaatteiltani ja olin varma kuljettajan tehneen tuhotyön tahallaan.

Ehdin koululle muutamaa minuuttia ennen yhdeksää ja piha oli täynnä ikäisiäni nuoria. Osa vaikutti olevan aivan yhtä eksyksissä kuin minäkin ja yritin etsiä vanhoja tuttuja, joita minulla oli sentään muutama jäljellä.

Enimmäkseen sain kavereita muista hyljeksityistä, jotka etsivät kohtalotovereita lievittämään yksinäisyyttään. Minun kohdallani nämä olosuhteiden pakosta solmitut kaverisuhteet eivät seuranneet vapaa-ajalle. Oli silti helpotus, että sain niistä apua koulun epämiellyttäviin välitunteihin.

Epätoivoinen katseeni piirsi koulun pihaa sivulta toiselle, pyörätelineistä etuoven kautta alapihan mopoparkkiin asti enkä löytänyt ainuttakaan tuttua kasvoa.

Piha oli täynnä ikäisiäni nuoria, mutta jokainen oli ainoastaan naamatuttu enkä löytänyt yhdestäkään kaipaamaani turvaa.

Ikuisuudelta tuntuneen tähyilyn jälkeen löysin etsimäni henkilöt ja kävelin rohkeasti heidän eteensä esittäen aivan jotain muuta kuin todellisuudessa olin.

– Moro Tane! Ei sinua ole näkynyt koko kesänä, Miro ihmetteli ojentaessaan kätensä kuin keski-ikäinen setämies.

– Matkusteltiin joka puolella Eurooppaa emmekä käyneet kotona kuin kääntymässä, valehtelin sujuvasti ja kättelyn sijaan kopautin nyrkilläni Miron kämmettä.

– Siistiä! Me emme käyneet muuta kuin rannalla. Missä kaikkialla te kävitte, Arto kysyi ihailleen kosmopoliittani.

– Vähän joka paikassa tuli vierailtua, mutta enimmäkseen vaunuilimme emmekä viettäneet kuin vähän aikaa paikallamme, keksin nopeasti.

Tiesin maalanneeni itseni nurkkaan ja tarkentavat kysymykset paljastaisivat kertomukseni aukot aivan varmasti. Tällä kertaa laumakäyttäytyminen kuitenkin pelasti nahkani, sillä koko

koululaisjoukko lähti äänettömän signaalin seurauksena kuin yksissä tuumin pääovien kautta sisälle. Huokaisin helpotuksesta, sillä säästyin keksimästä lisää valkoisia valheita eivätkä kulissini sortuneet ainakaan heti ensinäytöksen aikana.

Lähdimme kiltisti muiden perässä, vaikka emme edes tienneet mihin mennä. Toivoin kavereillani olevan jonkinlainen käsitys oikeasta suunnasta, sillä en ollut ikinä käynyt tässä koulussa, vaikka olin kulkenut sen ohi lukemattomia kertoja.

Viime lukukaudella järjestettiin tutustuminen, mutta olin juuri silloin poissa eikä toista tilaisuutta tullut. Pelkäsin näiden kahden olevan aivan yhtä hukassa, mutta oli silti paljon parempi olla eksyksissä kaverien kanssa kuin yksin.

Aula suodatti nopeasti vanhemmat opiskelijat ja vain me, jotka emme tienneet minne mennä, jäimme pyörimään paikallamme osoittaen tietämättömyytemme.

– Ekaluokkalaiset tänne, joku huusi ja taakka hartioillani keveni. En tiedä mitään pahempaa kuin olla vain ihmisten joukossa tietämättä mitä tehdä.

Tutun näköinen opettaja viittoili koko porukan mukaansa auditorioon ja innostuneen rynnäkimisen jälkeen onnistuin istumaan viimeiselle paikalle käytävän viereen. Penkkirivi tuli täyteen ja Miro joutui seuraavalle riville kauaksi meistä, mutta se ei vaikuttanut häntä juuri hetkauttavan. Itse olin tyytyväinen, ettei rivinvaihto osunut omalle kohdalleni enkä päätynyt tuntemattomien seuraan.

Yritin saada asentoni mahdollisimman mukavaksi ihmisjoukon keskellä ja keskittyä ohjaajan opetuksiin parhaan kykyni mukaan. En nimittäin halunnut enää olla yhtä hukassa kuin aulan kaaoksessa aivan hetki sitten.

Koulupäivä sujui nopeammin kuin olin uskaltanut odottaa ja kotimatalla pystyin jo hengähtämään helpotuksesta. Päivän aikana kävimme läpi luokattoman opiskelun sääntöjä, ja opettajat esittelivät meille koulun sokkeloisia käytäviä.

Luokaton opiskelu ei tulisi tuottamaan ainakaan itselleni minkäänlaisia vaikeuksia, vaikka soraääniä oli kuulunut yhden jos toisen suusta. Ei se varmasti sopinut jokaiselle, mutta pidin siitä, että sain vaikuttaa koulutukseni sisältöön. En vielääkään tiennyt mitä haluaisin isona tehdä, mutta uskoin vakaasti ajan ratkaisevan tämän tilapäisen ongelman. Siihen asti yritin vain pärjätä kaikissa aineissa mahdollisimman hyvin.

Arto käveli kanssani kotiin Miron lähdettyä kaupungille uusien ystäviensä kanssa. En uskonut hänen viettävän aikaansa kanssamme, mutta Arton seura riitti minulle vallan mainiosti.

Arto ihmetteli missä pyöräni oli, mutta talutti omaansa rinnallani koko matkan. Se oli yllättävää ja uskalsin odottaa tämän kaveruuden jatkuvan pakollista pidempään. Me jopa sovimme näkevämmme aamulla läheisessä puistossa, joka oli sopivasti molempien reittien varrella.

Olin niin yllättynyt ja iloinen pitkälle jatkuneesta kaveruudesta, että lupasin alkaa kulkea hänen kanssaan koulumatkat joka päivä. Ei järjestelyssä olisi ollut mitään ongelmaa matkan taittuessa kävellen, mutta valitettavasti näin ei ollut. En tiedä miksi lupauduin moiseen hulluuteen, mutta halusin olla sanani mittainen mies. Tiesin tämän olevan taas yksi niistä näkymättömistä risteyksistä, joissa määriteltiin elämäni suunta ja halusin kuulua porukkaan enemmän kuin mitään muuta.

Olin jo ensimmäisenä koulupäivänä ollut enemmän tekemisissä ihmisten kanssa kuin olin ollut koko kuluneena kesänä. Pidin tunteesta ja halusin kokea sen uudestaan enkä julistautunut vielä hukatuksi sieluksi.

Hyväntahtoinen, mutta erikoislaatuinen Tane on aloittamassa lukion ensimmäisen luokan ja odotukset paremmasta aikakaudesta ovat korkealla, sillä sosiaalinen nousu syrjitystä outolinnusta osaksi ryhmää on ollut tavoitteena jo vuosikausia ilman onnistumisia.

Suurin haave on kuitenkin syventää suhdetta parhaan ystävän Suvinkin kanssa, joka on harmittavasti jäänyt kaverialueelle aina tutustumisesta alkaen. Suvin poikaystävä Oliver on esteenä suunnitelmille, mutta heikoin lenkki on epäilemättä Tanen oma epävarmuus.

Toiveet olosuhteiden muutoksesta osuvat oikeaan, mutta ei odotetulla tavalla ja katastrofaalisen kulkutaudin pyyhkäistessä maapallon puolelta toiselle vanhat tavat sekä tottumukset ovat ainoastaan kuin kuiskaus menneisyydestä.

Tane on tosirakkautta pursuva selviytymistarina, joka seuraa nuoren miehen alun kasvu poikkeuksellisissa olosuhteissa vailla järjestäytyneen yhteiskunnan tukiverkkoa. Vaikeat ajat ovat tulleet jäädäkseen ja ainoastaan oma osaaminen mahdollistaa selviytymisen uudessa maailmassa.

BoD

9

789528 094517